

JABALYA

Nieuwsbrief stichting Groningen-Jabalya NR. 3 mei 2001

Van de redactie

Dit is de derde Nieuwsbrief van de Stichting Groningen-Jabalya. Deze brief heeft als thema "jongeren". In Nederland vierten we de bevrijding. In Jabalya hunkert men naar bevrijding. Jongeren gooien met stenen naar de Israëliëse bezettingsmacht, die met scherp op hen schiet.

In dit nummer een artikel over de actuele situatie in Jabalya, een verhaal uit het dagelijks leven van een jongere uit Jabalya, en de aankondiging van een informatieve en culturele bijeenkomst op 20 mei. Tevens een korte voorgeschiedenis van het ontstaan van de stichting Groningen-Jabalya.

‘De tijd van de sardien vis’

interview met Al Hamdilulah, een bewoner van Jabalya-kamp (28 april 2001)

“Het is vandaag weer rustig. Dat in tegenstelling tot de laatste week. Dagelijks vinden beschietingen plaats op politie-bureaus en gebouwen van Arafats hoofdkwartier. ‘s Avonds gaan we buiten kijken hoe van grote hoogte helikopters raketten afvuren richting Gaza-stad. De lichtsporen, het gegier van projectielen door de lucht, en de ontploffingen in de verte vormen samen een macaber en beangstigend tafereel. De politieposten die bestookt worden liggen midden in woonwijken. De huizen rondom liggen dus onder direct vuur. Veel van die huizen zijn verwoest. Af en toe dwaalt er een raket af en hopen we dat die niet op ons huis terecht komt.

We weten niet wat de Israëliërs denken te bereiken. Sharon wil geen vrede. Dat is duidelijk. Ook is duidelijk dat hij ons kapot wil maken. Het vredesproces is heel ver

weg. Afgelopen vrijdag was er een demonstratie van HAMAS in Jabalya-kamp. Hoewel het maar een klein groepje was, kreeg het door aanwezigheid van de media veel aandacht. De mannen hadden zich met maskers onherkenbaar gemaakt en droegen om hun middel een gordel namaak-explosieven en sjuwden met namaak-mortieren rond. Ze maakten daarmee duidelijk dat zij bereid zijn als martelaren voor het Palestijnse volk te sterven. Misschien helpt het op de één of andere manier.

Vandaag zijn de scholen en universiteiten weer open gegaan. De lagere en middelbare scholen zijn een maand dicht geweest, de universiteit wel drie maanden. Er worden veel vlugschriften verspreid met de oproep om vooral weer naar school te gaan. Het is belangrijk weer te gaan werken aan de toekomst.

De economische situatie is nog erg slecht. De helft van de mensen heeft geen werk, en dus geen inkomsten. Degenen die wel werken krijgen, als ze geluk hebben, uitbetaald. Het eten dat te koop is, vooral meel en rijst, is twee tot drie keer zo duur als normaal. Gelukkig zijn er verschillende internationale organisaties die hulp bieden. Maar die hebben ook niet genoeg. Wat we hebben delen we met elkaar, met familie en burens.

Momenteel is het de tijd van de sardienvis. In deze tijd van het jaar komen ze dicht onder de kust, zodat de vissers ze kunnen vangen. We hebben vandaag dus vis gehad."

De groeten van Al Hamdilulah aan de mensen in Groningen

'Het is ons lot om een miserabel leven te hebben'

De afgelopen weken is het, ondanks de moeilijke omstandigheden, gelukt om contact te onderhouden met de mensen in Jabalya. Dat is voor de bevolking in Jabalya heel belangrijk omdat het hen het gevoel geeft dat ze niet vergeten worden. Uit deze contacten ontstond het idee om jongeren in Jabalya hun ervaringen tijdens deze opstand te laten opschrijven. Dankzij de medewerking van de redactie van het Nieuwsblad van het Noorden zijn deze verhalen de afgelopen weken in de krant gepubliceerd. Eén van de verhalen volgt hieronder. Om veiligheidsoverwegingen is gekozen voor gefingeerde namen.

Door Adel Yoesef

Ik ben een jongeman van 19. Het afgelopen jaar heb ik de middelbare school afgemaakt. En op dit moment ben ik begonnen als eerstejaars student aan de Al-Azhar universiteit in de Gaza-strook.

Ik heb de eerste Intifada helemaal meegemaakt. Toen die in 1986 begon, was ik nog maar vijf jaar. Daarna heb ik alle vormen van de Israëlische vijandigheid tegen mijn Palestijnse volk mee-beleefd: het hele scala aan onderdrukkingsvormen, alle martelingen. Maar ik was toen nog klein en ik begreep niet goed wat er om me heen allemaal gebeurde. Wat ik wel voelde was de angst, overal angst.

'De stenen waren mijn speelgoed, de straten van Jabalya-kamp waren mijn speelplein, het spel dat we speelden was bloed-serieus: wegrennen voor de vervolging van de Israëlische soldaten.'

Vanaf 1986 tot 1994, toen het Oslo-akkoord werd gesloten, ben ik opgegroeid tijdens de intifada-jaren. Toen het Oslo-akkoord ondertekend was dacht ik dat er een eind was gekomen aan de Israëlische politiek tegen het Palestijnse volk, die bestond uit het verjagen en doden van mensen en uit het aanrichten van vele soorten van verwoestingen. Ik kreeg toen werkelijk het hoopvolle gevoel dat er vrede en een beter leven voor ons zou komen. Maar het bleek al gauw dat de vrede alleen voor de Israëli's bedoeld was. Het bleek dat veiligheid en bescherming voor het Palestijnse volk begrippen zijn die in het Israëlische woordenboek niet voorkomen.

Nu ik negentien jaar ben, kan ik me uit mijn kinderjaren niets anders herinneren dan geweld, geschreeuw en moorden door de Israëlische bezetter. Ik kan me geen dag herinneren dat ik, zoals dat hoort bij kinderen, met speelgoed speelde. De stenen waren mijn speelgoed, de straten

van Jabalya-kamp waren mijn speelplein, het spel dat we speelden was bloedserieus: wegrennen voor de vervolging van de Israëlische soldaten.

Recreatie

En dan de toestand van vandaag de dag. Ondanks het feit dat er een vredesakkoord is gesloten en nog wat andere nutteloze akkoorden, kan ik me geen dag herinneren waarin er tijd was voor recreatie of vrijetijdsbezigheden. Dit komt omdat in Jabalya, waar ik woon, geen enkele mogelijkheid bestaat om je vrije tijd te vullen of je nu een kind, een jongere of een ouder iemand bent. Er zijn geen activiteiten op het gebied van sport, cultuur of wat dan ook. De dagen hier zijn niet te verdragen in dit overbevolkte kamp.

Nu ben ik mijn universitaire leven begonnen met een nieuwe Intifada, de Al-Aqsa Intifada. Door wat er allemaal gebeurt, is er geen sprake van geregelde lesuren. Je weet nooit wat je zal overkomen. Je weet niet eens of je de dag zult overleven. De meeste tijd is de universiteit gesloten. De meeste studenten kunnen de universiteit niet eens bereiken. Overal in de Gaza-strook heeft het Israëlische leger wegen afgesloten. Vaak is de Gaza-strook in vier gebieden opgesplitst, waartussen je niet kunt reizen.

Wij zouden met onze studie bezig moeten zijn, moeten investeren in de toekomst van Palestina. In plaats daarvan hebben mijn medestudenten en ik niets anders te doen dan het organiseren van demonstraties, het schrijven van leuzen en het bijwonen van begrafeningen van martelaren. Zo ziet mijn tijd er overdag uit.

Gewond

's Avonds ga ik met mijn vrienden op ziekenbezoek in de ziekenhuizen bij de mensen die bij demonstraties gewond zijn geraakt. Of we gaan op bezoek bij de nabestaanden van de martelaren. We blijven

die families opzoeken, het is een vorm van respect voor de opoffering van de martelaar en het is niet goed om alleen te zijn met je verlies.

Zo zien mijn dagen er uit. Ik had zo'n sterke hoop dat wat ik in mijn kinderjaren gemist heb, gecompenseerd zou worden door een prettige studententijd, maar de huidige situatie belooft weinig goeds. Elke dag vallen er meer martelaren.

Het is ons lot, het lot van de kinderen, de jongeren en de ouderen van Palestina, om een miserabel en hopeloos leven in een onderdrukte maatschappij te hebben. Ik ben niet de enige die het zo voelt en beleeft, de meeste van mijn leeftijdsgenoten.

AANKONDIGING 20 MEI

Culturele Palestijnse avond in
eetcafé 'De Omhelzing'
Prinsesseweg 25.
van 16 tot 20 uur
met:
Palestijnse muziek, gedichten en
hapjes

Voorgeschiedenis stichting Groningen- Jabalya

De Stichting Groningen-Jabalya is voortgekomen uit een initiatief dat is genomen nadat in het voorjaar van 1999 het initiatiefvoorstel '....GEEN BARBAREN MEER....' van voormalig GroenLinks-raadslid Aletta van der Stap, in de gemeenteraad van Groningen behandeld werd.

Het initiatief beoogde een samenwerkingsverband tot stand te brengen tussen Groningen en een lokale

gemeenschap in de Arabische wereld. Door daadwerkelijke samenwerking zou de Groningse bevolking meer vertrouwd kunnen raken met islamitische gebruiken en gewoonten, hetgeen het onderling begrip tussen verschillende bevolkingsgroepen bevordert. De negatieve beeldvorming omtrent migranten kan daardoor doorbroken worden.

In het najaar van 1999 heeft de Initiatiefgroep, de voorloper van de huidige stichting, contact gelegd met de Vereniging Nederlandse Gemeenten. Deze organisatie heeft op bestuurlijk niveau contacten met de Palestijnse Autoriteit, het bestuur van de autonome gebieden in Palestina. Bij de lokale Palestijnse bestuurders bleek er grote behoefte te bestaan aan contact met lokale Nederlandse gemeenschappen. Daar komt bij dat ook in Groningen Palestijnen wonen. Op grond van deze overwegingen heeft de initiatiefgroep besloten een samenwerkingscontact met de stad Jabalya in de Gazastrook nader uit te werken.

Inmiddels is de initiatiefgroep omgezet in een stichting en kan zij rekenen op de steun en belangstelling van vele organisaties en individuen, van vakbondsgeledingen tot arabisten, van politieke partijen tot religieuze groeperingen, christelijke en islamitische. Door middel van informatie-markten, workshops, symposia en dergelijke wordt de bevolking

van Groningen bekend en vertrouwd gemaakt met de samenwerking Groningen-Jabalya.

Verantwoording

De Stichting Groningen-Jabalya stelt zich ten doel het onderling begrip tussen de bevolkingen van Groningen en Jabalya te bevorderen door middel van het stand brengen en houden van een samenwerkingsverband.

Ondertekende artikelen zijn voor rekening van de auteur en weerspiegelen niet noodzakelijkerwijs het standpunt van de Stichting. Niet getekende artikelen vallen onder verantwoordelijkheid van het stichtingsbestuur.

Redactie: Bert Giskes, Zaher Srouf en Pieter van Niekerken

De stichting is telefonisch te bereiken:

Bert Giskes (Centrum voor
Ontwikkelingssamenwerking COS)
Tel 5421370/3132076

Dick Smit (gemeenteraadslid GroenLinks)
Tel 3185077/3677764

Postadres:
Coehoornsingel 87, 9711 BR Groningen

Email: jabalya@hotmail.com

Ja , ik wil op de hoogte blijven van het Jabalya-project

Naam:-----

Adres:-----

Woonplaats:-----

Telefoon:-----

Email:-----

Opsturen aan St. Groningen-Jabalya, Coehoornsingel 87 9711 BR Groningen